

Ks. Andrzej Franciszek Dziuba, *Dynamika wiary*, Częstochowa: Biblioteka „Niedzieli” 1995, ss. 185.

Zagadnienie wiary, religijnej w szczególności, należy do tematów zawsze aktualnych. Niezależnie od tego czym się człowiek legitymuje, czy jako wierzący, czy też niewierzący, musi przynajmniej intelektualnie potknąć się o to zagadnienie. Można więc powiedzieć, że „wiara” jest „artykułem” pierwszej i podstawowej potrzeby człowieka. O wierze można mówić w sposób bardzo ogólny, ale też i w sposób konkretny, dotyczący poszczególnego człowieka. Sądzę, że te dwa wymiary łączy w sobie recenzowana praca ks. prof. Andrzeja F. Dziuby, która została wydana przez Bibliotekę „Niedzieli” w Częstochowie.

Poprzedzona zwięzłym wstępem naczelnego redaktora „Niedzieli”, ks. dra Ireneusza Skubisia, książka składa się z wprowadzenia i trzech logicznie ze sobą powiązanych rozdziałów: „Wiara jako osobowe przyjęcie Boga Zbawcy i Jego dzieła” (I), „Wiara jako osobowe oddanie się człowieka Bogu Zbawcy” (II) i „Wiara jako odpowiedź na wzywającą łaskę Boga” (III). W zakończeniu zebrał Autor w sposób syntetyczny tezy, które zawarł w pracy. Jego wywody uzupełniają wypowiedzi *Katechizmu Kościoła Katolickiego*, zamieszczone w Aneksie (s. 163-179), a także Symbol Apostolski i Symbol Nicejsko-Konstantynopolitański (s. 180-182).

Jak można wnioskować z tytułów rozdziałów, praca akcentuje personalistyczny wymiar wiary religijnej, a jednocześnie jej „dynamikę” Autor świadom jest tego, że łaska wiary jest nie tylko osobowa z racji swego pochodzenia od Boga jednego w Trójcy Osób, ale i z tego względu, że jest skierowana do osób i jest udzielana w sposób odrębny i „osobowy” każdemu człowiekowi. W świetle rozważań ks. Dziuby wiara jest „personalistyczna”, bowiem pomaga istotom rozumnym, aby mogły osiągnąć swoje najwyższe powołanie; co więcej, wiara stawia człowieka na drodze do osiągnięcia doskonałego podobieństwa do „Boga Zbawcy” Opierając się na dokumentach Soboru Watykańskiego II, jak też odpowiednich tekstach biblijnych, Autor słusznie zauważa, że „człowiek tylko przez wiarę może odpowiedzieć na inicjatywę Boga i poddać się Jego łasce; to wyraża się nie tylko przyjęciem daru, ale także i przede wszystkim dobrowolnym oddaniem siebie w darze Bogu przez Chrystusa” (s. 72).

Wiadomo, że szczególnym przymiotem wiary jest jej dobrowolność. W teologii katolickiej często podkreśla się, że akt wiary jest całkowicie dobrowolny. Także i recenzowana praca mówi o tym, że „wiara osobowa to oddanie się Bogu Zbawcy w wolności posłuszeństwa nacechowanego miłością i ufną nadzieją” (s. 161). Cenne jest

również stwierdzenie Autora, że „odpowiadając Bogu, który daje Siebie jako Łaskę, człowiek dąży ostatecznie ku Chrystusowi... W takich mocach wiara przede wszystkim skoncentrowana jest na osobie i Boskiej chwale Jezusa” (s. 148). Innymi słowy, wiara jest afirmacją Jezusa Chrystusa i Jego nauki.

Z treści książki łatwo możemy dowiedzieć się, że wszystkie trudności związane z wiarą mogą być przezwyciężone dzięki Bożej pomocy, intelektualnemu wysiłkowi i uczciwemu życiu. Wiara bowiem jest procesem dynamicznym; jeśli więc człowiek nie będzie troszczył się o jej rozwój, wówczas naraża się na jej osłabienie, a nawet utratę. Toteż wiara w każdym z nas „winna być odczytywana jako dynamiczne wezwanie do współpracy i osobowego zaangażowania w wolności i ku wolności” (s. 11).

Warto dodać, że książka napisana jest językiem przystępnym, zrozumiałym i może stać się znakomitą pomocą zarówno dla duchowieństwa, jak i świeckich w przeanalizowaniu na nowo swojej wiary.

Ks. Jerzy Misiurek